

Arrest

nr. 246 565 van 21 december 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 juni 2020 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DILLEN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Bij schrijven van 22 maart 2019 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 25 juni 2020 verklaart de gemachtigde van de destijds bevoegde minister deze

aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, die verzoeker op 7 juli 2020 ter kennis wordt gebracht en die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.03.2019 werd ingediend door :

*[Y., H.] [R.R.: ...]
nationaliteit: Armenië
geboren te [...] op [...]
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene volgde als minderjarige de asielprocedure van zijn ouders mee, zij wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 05.04.2011 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk één jaar en iets meer dan drie maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op zijn ononderbroken verblijf sinds 2009. Echter, uit de studie van het administratief dossier blijkt dat zijn vader door onze diensten gerepatriëerd werd naar Armenië en dat ook zijn moeder het land verliet. Verder stellen we vast dat uit de voorgelegde schoolattesten van betrokkene blijkt dat hij plots zijn scholing heeft stopgezet op 01.12.2014. Op dat moment zat hij in 6de middelbaar maar hij legt geen bewijzen voor dat hij hier zijn diploma secundair onderwijs behaalde. Na 01.12.2014 bevat het administratief dossier geen enkel objectief bewijs van zijn aanwezigheid in België tot huidige aanvraag 9bis. De voorgelegde getuigenverklaringen worden in dit kader niet weerhouden daar het gaat om louter gesolliciteerde verklaringen die in functie van betrokkene werden opgesteld en die niet gepaard gaan met enige vorm van objectief bewijs. Betrokkene heeft zijn ononderbroken verblijf sinds 2009 dan ook niet aannemelijk gemaakt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat zijn broer [T.G.] [R.R. ...] legaal in België verblijft, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien is er geen sprake van samenwonen en dus ook niet van een gezinscel. Evenmin worden bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en zijn broer. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verklaart dat er geen Belgische ambassade is in Armenië en dat hij een verblijfsaanvraag dient in te dienen in Moskou. Gezien dit feit voor alle Armeense onderdanen geldt, kan dit niet ingeroepen worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien toont verzoekers niet aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich naar Rusland te begeven. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het vertrouwensbeginsel dat zou inhouden dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren. Betrokkene wijst in dit kader naar de instructies van 19 juli 2009 die weliswaar vernietigd zouden zijn maar zouden blijven gelden voor iedereen die eraan voldoet en dat er rekening gehouden dient te worden met de achterliggende filosofie van deze instructies. Dat de toenmalige staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag aan het arrest RvS van 09.12.2009 geen afbreuk doen, daar onze diensten de wet en de rechterlijke beslissingen dienen te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een (voormalige) staatssecretaris. In een later arrest heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "integraal is vernietigd" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt "om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen" (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932). Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F) (RW, arrest nr 229048 van 20.11.2019). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij in België schoolgelopen heeft. Ter staving hiervan legt hij volgende stukken voor een schoolattest voor de periode van 07.01.2010 tot 26.05.2010 en van 26.05.2010 tot 30.06.2010, een schoolattest voor schooljaar 2010-2011 (OKAN), voor schooljaar 2011-2012 (OKAN), voor schooljaar 2012- 2013 (4de middelbaar), voor schooljaar 2013-2014 (5de middelbaar), voor schooljaar 2014-2015 (6de middelbaar maar slechts tot 01.12.2014), zijn getuigschrift van de tweede graad van het secundair onderwijs dd. 30.06.2013, een oriënteringsattest B dd. 30.06.2013, een oriënteringsattest A dd. 30.06.2014, drie schoolrekeningen en drie schoolrapporten. Echter, uit de voorgelegde attesten kan enkel afgeleid worden dat betrokkene hier naar school ging van 07.01.2010 tot 01.12.2014. Betrokkene toont niet aan dat hij zijn secundair onderwijs hier volmaakte. Integendeel uit de voorgelegde attesten blijkt dat hij op 01.12.2014 stopte met school, ondanks het feit dat hij al in het 6de middelbaar zat. Bovendien toont betrokkene niet aan waarom het feit dat hij hier bijna vier jaar scholing genoot een terugkeer naar zijn land van herkomst op dit ogenblik bijzonder moeilijk maakt. Betrokkene volgt hier al meer dan vijfjaar geen scholing meer en is op dit ogenblik ook niet langer leerplichtig. Het feit dat betrokkene in België school gelopen heeft, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd onzegd. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het respect voor zijn recht op een gezinsleven zoals vervat in het artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie . Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene samenwoont met zijn ouders. Zij beschikken echter niet over legaal verblijf in België en kunnen samen met betrokkene terugkeren naar Armenië. De bestaande gezinscel blijft dan ook behouden. Verder heeft betrokkene één broer in België die over legaal verblijf beschikt evenals zijn echtgenote en hun twee kinderen. Echter, er is geen sprake van een gezinscel daar betrokkene niet samenwoont met zijn broer. Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van zijn broer aangetoond. De band tussen meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In

het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). Dat is hier dus niet het geval. Bovendien blijkt uit het administratief dat hij nog verschillende familieleden heeft in Armenië. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RW, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen met noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van hun sociale banden veertien getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan dan ook niet worden vastgesteld.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het aangehaalde art 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkene beroept zich op artikel 33 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name het recht van het gezin op bescherming en dit op juridisch, economisch en sociaal vlak. Echter, we stellen vast dat betrokkene niet verder verduidelijkt of concretiseert op welke wijze een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst artikel 33 zou schaden. De bestaande gezinseenheid met zijn ouders blijft behouden, daar zij allen geen verblijfsrecht hebben in België en samen kunnen terugkeren naar Armenië. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op artikel 17 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name het recht op eigendom. Echter, we stellen vast dat betrokkene dit punt niet verduidelijkt of concretiseert. Noch uit het administratief dossier noch uit de voorgelegde stukken kan afgeleid worden dat betrokkene eigendommen in België zou hebben. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het recht op arbeid zoals vervat in artikel 15 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, in artikel 23 van de universele verklaring van de rechten van de mens, in artikel 6 van het Internationale Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten en in artikel 1 van het Europees Sociaal Handvest. Echter, we stellen vast dat betrokkene dit punt met verduidelijkt of concretiseert. Betrokkene is hier niet tewerkgesteld noch was hij hier in het verleden tewerkgesteld. Hij legt wel twee werkbeloftes voor maar toont niet aan dat hij hier al betaalde arbeid verrichtte. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2009 onafgebroken in België zou verblijven, dat hij duurzaam lokaal verankerd zou zijn, dat hij hier zijn identiteit gevormd zou hebben, dat hij daadwerkelijke banden met België zou hebben, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij ingeburgerd zou zijn, dat hij Nederlands zou spreken, dat hij een ruime vrienden-en kennissenkring zou hebben, dat hij absoluut werkwillig zou zijn, dat hij twee werkbeloftes voorlegt evenals verschillende getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

"[...]

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

[...]

De verzoekende partij wenst de aandacht te vestigen op het gegeven dat nog steeds niet met alle elementen uit het dossier rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Er is bijgevolg een schending waar te nemen van de motiveringsverplichting en het beginsel van de zorgvuldigheid.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker in zijn aanvraag overeenkomstig het artikel 9bis Vw niet kan aantonen dat er sprake is van een buitengewone omstandigheid die het mogelijk maakt de aanvraag vanuit België in te dienen.

De verwerende partij heeft het dossier van verzoekende partij geenszins zorgvuldig doorgenomen.

De verwerende partij verwijst enkel naar het gegeven dat de verzoeker niet aantoonde dat hij niet terug kan naar Armenië gelet op het langdurig verblijf van de verzoeker in Armenië. Ook beschikt de verzoekende partij niet over een niet- precaire verblijfsrecht in Rusland, het land dat bevoegd is voor Armenië in het kader van de bevoegde Belgische diplomatieke post.

Dit is niet ernstig te noemen. Meer zelfs, het toont aan dat de verwerende partij niet eens de moeite heeft genomen om met alle feitelijkeheden in het administratief dossier rekening te houden.

Verzoeker is in België toegekomen als minderjarige, en dit reeds in 2009.

Verzoeker verblijft al 11 jaar in België.

Nergens in de bestreden beslissing wordt rekening gehouden met het lang verblijf van verzoeker in België, hoewel dit ook degelijk als een ontvankelijkheidsvoorwaarde dient beschouwd te worden.

Uit het verzoek 9bis blijkt overduidelijk het lang verblijf van de verzoeker. Dit is ook terug te vinden in het administratief dossier.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken hieromtrent is dan ook niet ernstig te noemen. Het toont echter aan dat zij op zeer onzorgvuldige wijze tewerk zijn gegaan, zonder de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

De beoordeling van het dossier van verzoekende partij is niet gebeurd op basis van een correcte feitenvinding.

De verwerende partij heeft geen moeite gedaan om het dossier zorgvuldig te bekijken, waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden."

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het vertrouwensbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende uiteenzetting bij het middel:

"[...]

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

De verzoekende partij heeft in zijn aanvraag gewezen op zijn langdurig ononderbroken verblijf, de situatie in het land van herkomst en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

[...]

De verzoekende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin hij verkeert.

Het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

[...]

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie is, blijkens de eerste alinea houdende de redenen van haar beslissing, van oordeel dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

[...]

De buitengewone omstandigheden zijn niet gedefinieerd.

Dit impliceert weliswaar een grote discretionaire bevoegdheid waarbinnen de verwerende partij een oordeel kan vellen over het al dan niet aanwezig zijn van de buitengewone omstandigheden.

Toch is er reeds uitvoerige rechtspraak waarop verzoekende partijen zich conform het vertrouwensbeginsel kan op beroepen om het begrip buitengewone omstandigheden in te vullen.

De verwerende partij dient ook dan redelijk te zijn bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden.

a)

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce."

(Zie het arrest gewezen door de Raad van State met nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

b)

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

c)

De verzoekende partij heeft in zijn aanvraag gewezen op zijn langdurig ononderbroken verblijf, de situatie in het land van herkomst en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

[...]

De Dienst Vreemdelingenzaken is de mening toegedaan dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, ondanks de vele ingeroepen elementen.

De verschillende elementen die de situatie van verzoekende partij kenmerkt werden elk op zich en los van elkaar beoordeeld, maar uit de motivering blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van herkomst terug te keren om louter aldaar een formaliteit te vervullen.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert over elk element afzonderlijk, doch weigert het geheel van de samengeroepen elementen te beoordelen, wat nochtans zeer belangrijk is voor een beoordeling omtrent de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden.

Het onderzoek werd dus niet gevoerd met de nodige zorgvuldigheid.

Het geheel van ingeroepen elementen maakt het voor verzoekende zo goed als onmogelijk om naar Armenië te gaan, zijnde :

- Het langdurig ononderbroken verblijf ;*
- De sterke integratie ;*
- De werkbereidheid ;*
- Het lopen van school in België ;*
- De aanwezige familieleden in België en het hieruit voortvloeiende recht op gezinsleven ;*
- Het niet hebben van enig niet- precair verblijfsrecht in Rusland waar de bevoegde Belgische diplomatieke post aanwezig is ;*

Hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken uitvoerig motiveert omtrent de verschillende ingeroepen elementen, weigert zij deze elementen als een samengeroepen geheel te beschouwen.

De verwerende partij heeft nergens in de bestreden beslissing gesteld waarom de samenloop van omstandigheden ingeroepen door de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken. Het geheel van de elementen samen is niet beoordeeld geweest.

De verzoekende partij merkt verder op dat zelfs bij de beoordeling van de aparte elementen, diverse rechtsregels en algemene principes geschonden werden. De verzoekende partij wenst deze hieronder te overlopen.

- [...]

Met betrekking tot het langdurig verblijf in België en integratie

a)

De bestreden beslissing motiveert geenszins over het langdurig verblijf van de verzoekende partij in België, wat nochtans wel degelijk als een buitengewone omstandigheid dient te worden beoordeeld.

Verzoeker is in België toegekomen als minderjarige. Hij verblijft in België sinds 2009, dus 11 jaar.

Dat de bestreden beslissing enkel motiveert omtrent de buitengewone omstandigheid dat verzoeker niet kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die een aanvraag in België rechtvaardigen.

De verzoekende partij merkt op dat deze redenering te kort door de bocht is. Hoewel het inderdaad zo, is dat een langdurige asielprocedure ipso facto geen recht geeft op verblijf, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat de verzoekende partij in die lange periode van legaal verblijf zich heeft geïntegreerd.

De duur van de asielprocedure kan weldegelijk aanzien worden als een periode van legaal verblijf.

De verwerende partij motiveert niet waarom het in casu niet zou gaan om langdurig legaal verblijf.

De verzoekende partijen verwijzen verder naar het in de aanvraag aangehaalde arrest van uw Raad met nummer 122 728 van 18 april 2014 in de zaak RvV 144099/II:

"Verzoekers betogen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet meer doet dan een opsomming geven en niet op afdoende wijze motiveert waarom in concreto in het voorliggende geval de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

Uit lezing van de motieven van de beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet

verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dergelijke motivering kan bezwaarlijk als afdoend beschouwd worden. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt vastgesteld.

Ten overvloede meent de Raad dat deze vaststelling des te meer klemmt daar verzoekers terecht opmerken dat deze integratie is ontstaan tijdens een langdurige periode van legaal verblijf. De Raad stelt immers vast dat verzoekers sinds 7 oktober 2010 over een tijdelijk verblijf beschikten in het kader van een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat de gemachtigde deze aanvraag pas op 9 oktober 2013 ongegrond verklaarde."

De verzoekende partij integreerde zich in België tijdens een langdurig verblijf. Hij heeft zijn integratie zelf gecreëerd doch heeft hier geen misbruik van gemaakt.

b)

Verder maakt de bestreden beslissing melding van het gegeven dat verzoekers ouders werden gerepatriëerd naar Armenië. Dit blijkt ook uit het administratief dossier.

Echter blijkt niet uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier, dat de verzoekende partij zelf ooit gerepatriëerd is naar Armenië!

Gelet op het feit dat elk dossier individueel beoordeeld dient te worden kan de repatriëring van verzoekers ouders, ook geen enkele rol spelen bij het nemen van een beslissing omtrent de aanvraag 9bis Vw. Dit is echter wel wat de Dienst Vreemdelingen wenst te doen uitschijnen.

Dit is onzorgvuldig bestuur. Met de motivering omtrent de repatriëring van verzoekers ouders, probeert de Dienst Vreemdelingen zaken te stellen dat dit ook zo voor verzoekende partij zo zou zijn. De bestreden beslissing maakt hier echter geen enkele verwijzing naar, waardoor er niet zomaar geoordeeld kan worden dat verzoeker ook terug werd gerepatriëerd.

Indien de Dienst Vreemdelingen zaken dit insinueert, dient zij hiervan de concrete bewijzen van voor te leggen. Zo niet, verblijft verzoeker al sinds 2009 onafgebroken in België. Het is aan de Dienst Vreemdelingen zaken, om het tegendeel te bewijzen.

c)

De Dienst Vreemdelingen zaken motiveert ook dat verzoekende partij geen objectief bewijs kan voorleggen van zijn aanwezigheid in België sinds 01/12/2014 tot aan zijn huidige aanvraag 9bis Vw.

Verzoeker is ernstig gegriefd door deze beslissing.

Zo blijkt uit de aanvraag 9bis Vw dat er bij de toegevoegde stukken, een arrest zit van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2015, waarin ook de verzoekende partij bij vernoemd wordt.

Ook hebben de ouders van verzoekende partij, verschillende medische en humanitaire regularisaties ingediend, waarin verzoeker ook steeds werd vermeld.

Dat deze informatie wel degelijk als objectief bewijs dienen te worden aanvaard.

Ook uit de verschillende getuigenverklaringen kan afgeleid worden dat verzoeker al bijna 10 jaar in België verblijft.

Zo werd in de aanvraag 9bis Vw verschillende getuigenverklaringen aangehaald:

"Ik [G.V.] schrijf deze brief naar jullie toe om mijn goede vriend [H.Y.] hier in België te mogen laten verblijven.

[H.] is een jongen die positief in het leven staat en veel positieve sociale contacten heeft met het Belgische volk.

Hij verblijft hier nu 10 jaar. De taal heeft hij ook zeer goed onder de knie. Zo wilt hij ook heel graag gaan solliciteren en een leven opbouwen hier in ons land.

Ik ken hem als een hardwerkend en respectvol persoon en ik ben er zeker van dat hij een meerwaarde zal zijn voor de Belgische samenleving.

Bij deze hoop ik dat het jullie duidelijk wordt wat voor persoon [H.] is.

En dat hij zeker deze kan verdienen."

Verder:

"Ik [A.S.] ken [H.Y.] van bij de zaalvoetbal. Hij is al 10 jaar in België waarvan ik hem 8 jaar ken. Hij is een heel vriendelijke, respectvolle, sociale man. Als ik hulp nodig heb staat hij als eerste klaar om me te helpen waar hij kan.

Het zou een plusplunt zij moest hij een positief antwoord krijgen, en een aanwinst voor België worden. Hij is al volledig geïntegreerd in ons land. Hij spreekt onze taal ook vloeiend, en is gewent aan ons normen en waarden."

De Dienst Vreemdelingen zaken kan niet botweg stellen dat deze getuigenverklaringen een gesolliciteerd karakter hebben.

Zoals reeds meermaals aangehaald in het verzoekschrift, dienen alle elementen in zijn geheel te worden beoordeeld. Door dit niet te doen, schendt de Dienst Vreemdelingen zaken het zorgvuldigheidsbeginsel.

d)

De bestreden beslissing motiveert ook dat er geen sprake is van een schending van het artikel 8 EVRM gezien verzoeker samenwoont met zijn ouders, die ook niet beschikken over een verblijfsrecht in België. Verder verwijst de bestreden beslissing naar de aanwezigheid van zijn broer, die legaal in België verblijft, met zijn gezin. Er zou echter geen afhankelijkheidsband aangetoond zijn tussen verzoeker en zijn broer.

Verzoeker is ernstig gegriefd door deze motivering.

-d.1)

Vooreerst heeft verzoeker de volgende familieleden in België:

Verzoekers ouders, [Y.B.] en [P.S.], verblijven sinds 2009 onafgebroken in België. Ze wonen te [...], aan de [...].

De meerderjarige broer van de verzoeker, [Y.G.] (RR nr. [...] en OV [...]) heeft reeds verblijfsrecht gekregen sinds 2014.

Hij heeft samen met zijn echtgenote [T.C.] ook twee kinderen:

- [Y.R.], geboren te [...] op [...];

- [Y.R.], geboren te [...] op [...].

Allen wonen te [...].

Verzoeker woont aldus in dezelfde stad als zijn broer, mede gelet op het feit dat de familie dicht bij elkaar wenst te zijn. Het gaat hier om zijn meerderjarige broer, waarmee hij altijd een gezinscel heeft gevormd.

-d.2.)

Het is niet enkel de band met zijn broer die belangrijk is voor verzoeker. Ook met de kinderen van zijn broer, heeft verzoeker een hechte band.

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst enkel naar theoretische stellingen, zonder in concreto aan te tonen voor verzoeker, dat door een terugkeer naar Armenië, er zich geen schending opdringt van artikel 8 EVRM.

Gezien verzoeker reeds in België verblijft sinds hij minderjarig is, ondertussen al bijna 11 jaar, speelt heel het privé- en gezinsleven zich af in België.

Hiermee wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende rekening gehouden.

e)

Verzoekende partij heeft in zijn aanvraag 9bis Vw aangetoond dat hij zich sinds zijn verblijf in België, als een voorbeeldige burger heeft gedragen. Zo heeft hij alle cursussen maatschappelijke oriëntatie gevolgd, net als alle Nederlandse lessen. Verzoeker heeft ook school gelopen in België.

Dit wordt ten overvloede bewezen in het verzoek overeenkomstig het artikel 9bis Vw.

De verzoekende partij is bovendien werkbereid en heeft dit ook in zijn aanvraag getoond en werd ook bevestigd door verscheidene getuigenverklaringen in zijn aanvraag overeenkomstig het artikel 9bis Vw.

Dat ook de elementen van integratie deel uitmaken van de beoordeling of de aanvraag vanuit België ingediend kan worden of niet.

De verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsnorm en de motiveringsplicht.

- [...]

Met betrekking tot de Belgische diplomatieke post in Moskou, Rusland

De bestreden beslissing weerhoudt het feit dat de verzoekende partij zijn verblijfsmachtiging bij de bevoegde diplomatieke post in Rusland moet aanvragen niet als buitengewone omstandigheid met de volgende motivering:

[...]

De verzoekende partij kan met een dergelijke motivering niet akkoord gaan.

De verwerende partij gaat voorbij aan het feit dat de verzoekende partij reeds 11 jaar in België verblijft.

Verzoeker vraagt zich ook af hoe hij actueel naar Armenië zou kunnen reizen, om aldaar een aanvraag in te dienen, gelet op de huidige maatregelen rond Covid-19.

Zo is het nog steeds niet mogelijk om naar Irak te reizen, zoals te lezen staat op de Foreign Agency UK: "International travel

Commercial flights to and from Armenia remain very limited. Check with your travel company for the latest information."

(zie bijlage, stuk 2)

Ook op de website van Buitenlandse Zaken staat te lezen dat de Russische regering voor onbepaalde duur alle commerciële vluchten zijn opgeschort, en dat het reizen naar Rusland niet evident is.

"Sinds 27 maart zijn de reguliere internationale vluchten tussen Russische en buitenlandse luchthavens opgeschort en dit tot nader order. Transit via de luchthaven van Moskou is momenteel niet meer mogelijk. Er vinden nog enkele vluchten plaats, maar eerder sporadisch en op ad-hoc basis.

Het internationale treinverkeer is opgeschort. De landsgrenzen zijn gesloten maar beperkte grensovergang is nog steeds mogelijk met Finland en Estland waardoor EU-burgers die dat wensen het land eventueel kunnen verlaten. Alvorens zich naar deze grensposten te begeven is het echter

raadzaam om voordien contact op te nemen met het Consulaat-Generaal van deze landen in Sint-Petersburg. Het Consulaat-Generaal van België in Sint-Petersburg kan u hierin bijstaan.

Rusland heeft strenge beperkingen ingevoerd op de toegang tot het Russische grondgebied voor buitenlanders.

Beperkende maatregelen worden gradueel opgeheven. De situatie verschilt echter tussen de regio's. In Moskou zijn de verplichtingen qua zelf isolatie en de toelatingspasjes om de woning te verlaten opgeschort maar bepaalde beperkingen blijven van toepassing. Het gaat dan vooral om de plicht om een masker te dragen in de winkels, apotheken en op openbaar vervoer. De website van de stad Moskou ([externe link](#)) bevat alle nuttige inlichtingen over het hele pakket aan maatregelen die nog van kracht zijn in de Russische hoofdstad.

In Sint-Petersburg is de isolatieplicht voor inwoners gedeeltelijk versoepeld. Het wordt nu aangeraden aan inwoners ouder dan 65 om thuis te blijven en permanent een masker te dragen.

Samenscholingen blijven verboden.

Belgen die zich nog in de Russische Federatie bevinden worden opgeroepen om zich strikt aan de richtlijnen van de lokale overheden te houden en zich regelmatig te informeren over de aanbevelingen die door de Wereldgezondheidsorganisatie worden uitgevaardigd. Wanneer men symptomen ontwikkelt of hierover twijfelt is het aangeraden om het Russische noodnummer 112 te bellen (via een mobiele telefoon) of 03 (via een vaste lijn). De operatoren in deze centrales beschikken eveneens over een Engelstalige dienst.

Rusland beschouwt de grensovergangen over land (weg en spoor) tussen Rusland en Wit-Rusland niet als internationale grenzen. Daarom is het verboden om de landgrens tussen Rusland en Wit-Rusland en Wit-Rusland en Rusland over te steken met de auto, de trein, de fiets, te voet, etc. Dit verbod geldt uiteraard niet voor Russische en Wit-Russische onderdanen. Om een uitwijzing en een boete te vermijden, dient u tussen deze twee landen met het vliegtuig te reizen. Dit is momenteel onmogelijk omwille van de opschorting van reguliere internationale vluchten.

Reizigers dienen de geldigheid van hun Russisch visum goed in de gaten te houden. De kleinste overschrijding van de geldigheidsduur, zelfs van enkele uren, leidt ertoe dat men niet op de vlucht wordt toegelaten, dat een boete wordt aangerekend en mogelijks zelfs dat men voor de rechter dient te verschijnen. Gezien de algemene context rond de COVID-19 pandemie hebben de Russische autoriteiten besloten om de geldigheidsduur van visa en verblijfsvergunningen te verlengen tot 15 september 2020."

(zie bijlage, stuk 3)

De Raad van State heeft gesteld in een arrest met nr. 73.025 dd. 09/10/1998 en een arrest met nr. 108.561 dd. 28/06/2002 dat de buitengewone omstandigheid geen geval overmacht moet zijn en dat het enkel dient te gaan om een situatie waarin het voor de betrokken vreemdelingen bijzonder moeilijk is om naar het land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

De Raad van State aanvaardt zelfs dat de buitengewone omstandigheid zelfs deels het gevolg mag zijn van het gedrag van de betrokkene op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig person die geen misbruik maakt (RvSt, nr. 99.424, 03/10/2001).

De verwerende partij gaat voorbij aan het feit dat het bijzonder moeilijk is, voor de verzoekende partij om de aanvraag te doen bij de Belgische diplomatieke post in Armenië, gelet op het feit dat verzoeker zelfs niet in staat is om nu terug te keren naar Armenië.

Volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State dienen buitengewone omstandigheden geen onmogelijkheid uit te maken. Indien een bepaalde omstandigheid bijzonder moeilijk is voor de verzoeker is dit voldoende. Dat verzoeker kan aantonen dat het bijzonder moeilijk is voor hem om terug te keren naar Armenië.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht door geen rekening te houden met het feit dat het voor de verzoekende partij bijzonder moeilijk is om naar Armenië terug te gaan om de aanvraag aldaar in te dienen.

[...]

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie ging bij het beoordelen van huidige aanvraag uiterst onredelijk te werk.

De gemachtigde heeft de banden van de verzoekende partij met België en de moeilijkheid tot onmogelijkheid om naar Armenië te gaan, niet correct beoordeeld.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

a)

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in

Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren.

Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 -56).

b)

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op de verblijfsituatie van de verzoekende partij.

Onmogelijk kan volgehouden worden dat er een redelijke belangenafweging gebeurd is.

Gelet op de aanwezige buitengewone omstandigheden kan onmogelijk geëist worden dat de verzoekende partij naar Armenië dient terug te keren, na een langdurig verblijf van meer dan 11 jaar in België en de actuele situatie met betrekking tot de maatregelen rond Covid-19.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord."

2.3. Beide middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

2.4. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker niet aantoonde dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of voor zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij van oordeel is dat uit de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verweerder een door hem in zijn verblijfsaanvraag als buitengewone omstandigheid ingeroepen element ten onrechte niet of niet afdoende heeft beantwoord. Voor zover als nodig wordt in dit verband verwezen naar de verdere bespreking van de middelen. Hij kan verder niet dienstig aanvoeren dat verweerder in zijn beslissing de motieven van de motieven zou moeten opnemen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.5. In de mate dat verzoeker aangeeft zich niet akkoord te kunnen verklaren met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.6. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.7. In de bestreden beslissing oordeelt verweerder dat verzoeker aan de hand van de in zijn aanvraag aangebrachte gegevens niet heeft aangetoond dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2.8. Verzoeker stelt dat niet met alle elementen uit het dossier rekening is gehouden. Er zou geen of onvoldoende rekening zijn gehouden met het gegeven dat hij in 2009 als minderjarige naar België is gekomen en hij hier sindsdien steeds heeft verbleven. Dit lang verblijf is volgens hem ten onrechte niet aanvaard. Verzoeker geeft nog aan dat hij tijdens de volgens hem langdurige asielprocedure van zijn ouders legaal in dit land verbleef en hij zich tijdens deze periode heeft geïntegreerd. Hij betoogt dat noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing blijkt dat hij zelf ooit is gerepatriëerd naar Armenië en dat het gegeven dat zijn ouders niet steeds in België hebben verbleven geen rol kan spelen bij de in zijnen hoofde genomen beslissing. Hij geeft aan dat verweerder, als hij het ononderbroken verblijf in België sinds 2009 in twijfel wenst te trekken, de nodige bewijzen dient voor te leggen dat hij daadwerkelijk het Belgische grondgebied heeft verlaten.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker in 2009 als minderjarige samen met zijn ouders naar België is gekomen en dat hij en zijn ouders vervolgens voorlopig in België mochten verblijven in het kader van de procedures tot het verkrijgen van internationale bescherming die zijn ouders hadden opgestart. Hij benadrukt wel het gegeven dat het verblijf slechts voorlopig was toegestaan in het kader van deze procedures en merkt nog op dat de duur van deze procedures niet onredelijk lang was. Verder gaat verweerder in op het in de aanvraag door verzoeker ingeroepen ononderbroken verblijf in België sinds 2009, maar acht hij dit niet voldoende bewezen. Hij houdt er in dit verband rekening mee dat verzoekers beide ouders op zeker ogenblik het Belgische grondgebied hebben verlaten en stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn scholing in België plots stopzette op 1 december 2014, op een ogenblik dat hij nog in het zesde middelbaar zat. Verweerder stelt vast dat het administratief dossier geen objectief bewijs bevat van de aanwezigheid van verzoeker in België in de periode van december 2014 tot maart 2019, toen hij de thans voorliggende aanvraag heeft ingediend. Verweerder geeft in dit verband nog aan dat de voorgelegde getuigenverklaringen niet kunnen worden aanvaard als voldoende bewijs van het ononderbroken verblijf sinds 2009, gelet op het gesolliciteerd karakter ervan en nu deze niet gepaard gaan met een meer objectief bewijs. Verweerder houdt er nog rekening mee dat verzoeker gedurende ongeveer vier jaar scholing heeft genoten in België, maar herhaalt dat deze plots stopte in 1 december 2014. Hij stelt dat verzoeker niet aantoont waarom deze vroegere scholing hem actueel zou verhinderen om terug te keren naar zijn land van herkomst voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure. Daarnaast motiveert verweerder nog dat de elementen van een lang verblijf en van integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard omdat deze omstandigheden de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en niet verantwoorden waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend.

De Raad benadrukt dat de bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden in beginsel berust bij de aanvrager. Indien verzoeker zich dus wenst te beroepen op een ononderbroken verblijf in België sinds 2009 als buitengewone omstandigheid mag van hem worden verwacht dat hij in dit verband de nodige bewijsstukken voorlegt. Hij houdt onterecht voor dat het aan verweerder zou zijn om aan te tonen dat hij op enig ogenblik daadwerkelijk het Belgische grondgebied heeft verlaten. Indien verweerder vaststelt dat voor een periode van enkele jaren geen voldoende objectieve bewijzen van aanwezigheid in België voorliggen, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat hij het ingeroepen ononderbroken karakter van het verblijf sinds 2009 niet zonder meer aanvaardt. Voormeld betoog van verzoeker kan geen afbreuk doen aan deze beoordeling.

Verzoeker betwist nog de motivering dat hij naliët een objectief bewijs voor te leggen van zijn aanwezigheid in België in de periode van 1 december 2014 tot aan het indienen van de voorliggende aanvraag. Hij wijst op een bij zijn aanvraag gevoegd arrest van de Raad van 6 februari 2015 waarin hij bij naam wordt genoemd. Nog wijst hij op de verschillende medische en humanitaire verblijfsaanvragen zoals zijn ouders deze hebben ingediend en waarin ook hij wordt genoemd. Verder wijst hij op de bij de aanvraag gevoegde getuigenverklaringen die volgens hem aantonen dat hij al bijna tien jaar in België verblijft. Hij stelt dat niet zonder meer kan worden gesteld dat deze verklaringen een gesolliciteerd karakter hebben en dat de elementen in hun geheel moeten worden beoordeeld.

Wat het bedoelde arrest van 6 februari 2015 van de Raad betreft, moet worden opgemerkt dat in deze zaak de debatten reeds waren gesloten op 22 oktober 2014. Verzoeker duidt in deze omstandigheden niet concreet hoe uit dit arrest dan zou moeten blijken dat hij sinds 1 december 2014 nog aanwezig was op het Belgisch grondgebied.

Verzoeker wijst verder op de verschillende verblijfsaanvragen om medische en humanitaire redenen die zijn ouders indienden en waarin ook hij zou worden genoemd. Hij verwijst evenwel niet naar een specifieke verblijfsaanvraag. In de periode na december 2014 blijkt dat de moeder van verzoeker in juni 2015 nog een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indiende. Deze aanvraag werd niet mede voor verzoeker ingediend, meer zelfs, verzoeker wordt zelfs niet vermeld in de aanvraag. Verder blijkt dat de ouders bij schrijven van 27 december 2018 nog een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indienden. Rekening houdend met het gegeven dat verzoeker voorhoudt dat hij nog steeds een gezin vormt met zijn ouders is het opnieuw opmerkelijk dat deze aanvraag op dat ogenblik evenmin mede voor verzoeker werd ingediend. Meer zelfs, in deze aanvraag wordt er weliswaar melding van gemaakt dat de ouders twee zonen hebben, maar voor verzoeker wordt niet aangegeven dat hij op dat ogenblik in België verbleef. Enkel voor verzoekers broer en diens gezinsleden werd melding gemaakt van hun verblijf in België. De Raad ziet dan ook niet in hoe uit deze aanvragen valt af te leiden dat verzoeker op dat ogenblik in België verbleef en verzoeker verduidelijkt dit op geen enkele wijze. Hij toont dus niet aan dat verweerder enig objectief bewijs van zijn aanwezigheid in België in de bedoelde periode ten onrechte niet in rekening heeft gebracht.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert verder dat verweerder in dit verband wel degelijk de door verzoeker voorgelegde getuigenverklaringen in rekening heeft gebracht. Hij aanvaardt deze niet als voldoende bewijs van het ononderbroken verblijf sinds 2009, gelet op het gesolliciteerd karakter ervan en nu deze niet gepaard gaan met een meer objectief bewijs. Door het uitgebreid citeren uit de getuigenverklaringen haalt verzoeker deze motivering niet onderuit. Het is niet kennelijk onredelijk om van vreemdelingen die zich beroepen op een langdurig en ononderbroken verblijf te vereisen dat zij dit ook kunnen aantonen met voldoende objectieve bewijsstukken, en niet louter aan de hand van getuigenverklaringen van vrienden en kennissen van henzelf of hun familieleden. Rekening houdend met de vaststelling dat verzoeker geen meer objectief bewijs kon voorleggen van zijn verblijf in de periode van december 2014 tot het indienen van de aanvraag kan ook niet worden ingezien hoe *“de elementen in hun geheel”* tot een andere beoordeling hadden kunnen leiden.

Verzoeker betoogt nog dat er in het geval van zijn ouders telkens sprake was van een lange asiel-procedure en dat hij zich tijdens die periode heeft geïntegreerd. Hij herhaalt de door hem in de aanvraag ingeroepen elementen van lang verblijf en integratie. Hiermee geeft hij hooguit aan dat hij de feiten in het dossier anders beoordeelt dan het bestuur, maar weerlegt hij de voorziene motivering nog niet en toont hij niet aan dat deze kennelijk onredelijk zou zijn. De Raad wijst erop dat de beoordeling van het bestuur in overeenstemming is met de rechtspraak van de Raad van State, waarin reeds zeer duidelijk is gesteld *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hem geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

2.9. Verzoeker houdt vervolgens voor dat het door hem ingeroepen privé- en gezins- of familieleven zoals beschermd in artikel 8 van het EVRM ten onrechte niet is aanvaard als buitengewone omstandigheid. Dit betoog van verzoeker moet mede worden beoordeeld in het licht van de voormelde verdragsbepaling, die stelt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming

van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- of gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *‘familie- en gezinsleven’* noch het begrip *‘privéleven’*. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt verder dat het begrip *‘privéleven’* een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is eveneens een feitenkwestie.

In een situatie zoals deze thans voorligt – dit is de situatie waarin verzoeker vraagt om een eerste toelating tot verblijf en er geen sprake is van een beëindiging van een bestaand verblijfsrecht – oordeelt het EHRM verder dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de *‘fair balance’*-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43), noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het principe dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in beginsel vanuit het buitenland moet worden ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

In het kader van een beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van dit verdragsartikel oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, zoals de mate waarin het gezins- of familieleven of het privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- of familieleven of het privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een andere belangrijke overweging is de vraag of het privé- dan wel gezins- of familieleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het privé- dan wel gezins- of familieleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Inzake het recht op eerbiediging van het gezins- en familieleven leert een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat verweerder rekening hield met het door verzoeker ingeroepen gezins- en familieleven in België met enerzijds zijn ouders met wie hij nog samenwoont en anderzijds met zijn broer die samen met zijn gezin legaal in België verblijft. Wat verzoekers ouders betreft, aanvaardt verweerder het bestaan van een gezinscel, maar stelt hij vast dat deze blijft behouden. Zo wijst hij erop dat de ouders net zomin als verzoeker over een legaal verblijf beschikken en zij dus samen met verzoeker kunnen terugkeren naar Armenië. Wat verzoekers broer en diens echtgenote en kinderen betreft, wijst verweerder erop dat er geen sprake is van een gezinscel met deze familieleden. Hij motiveert dat verzoeker niet met hen samenwoont en hij geen bewijzen heeft voorgelegd van bijkomende elementen van afhankelijkheid in zijn relatie met zijn broer. Daarnaast stelt verweerder nog vast dat er ook nog verschillende familieleden zijn in Armenië. In de voorliggende omstandigheden aanvaardt verweerder niet dat de verplichting om de aanvraag in te dienen via de gewone procedure vanuit het buitenland in strijd is met verzoekers recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven.

Verzoeker betwist niet dat zijn ouders net als hijzelf in illegaal verblijf zijn en zij dienen terug te keren naar Armenië. De bestreden beslissing heeft dus niet tot doel of gevolg dat verzoeker wordt gescheiden van zijn ouders. Verzoeker brengt ook geen concrete hinderpalen naar voor die hem verhinderen om samen met zijn ouders opnieuw in het land van herkomst te verblijven, minstens tijdelijk voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure. Er blijkt in deze omstandigheden niet dat verweerder nog een verdere belangenafweging had moeten doorvoeren of dat hij handelde in strijd met verzoekers recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt verder dat de relatie tussen meerderjarige broers enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Het is niet betwist dat verzoekers broer niet langer inwoont bij hem en zijn ouders en dat hij in België een eigen gezin heeft gesticht. Verzoeker weerlegt de vaststelling ook niet dat hij geen bewijs kon voorleggen van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met zijn broer. In deze omstandigheden blijkt niet dat nog een beschermenswaardig gezins- of familieleven met deze broer of zijn gezinsleden kan worden aanvaard. Door te stellen dat hij in dezelfde stad woont als zijn broer en de familie verkiest om dicht bij elkaar te wonen, toont verzoeker geenszins aan dat er tussen hen sprake is van de vereiste bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, zoals vereist opdat nog een beschermenswaardig gezins- of familieleven kan worden aangenomen. Verzoeker stelt thans nog dat hij ook een hechte band heeft met de kinderen van zijn broer. Dit bracht hij evenwel niet naar voor in de uiteenzetting van de buitengewone omstandigheden in zijn aanvraag. Ook blijft hij trouwens in gebreke dit dan concreet aannemelijk te maken. Zodoende toont verzoeker niet aan dat er alsnog sprake is van een beschermenswaardig gezins- of familieleven met zijn broer en diens gezinsleden in België. Een verdere belangenafweging hieromtrent drong zich dus niet op.

Daarnaast heeft verweerder wel degelijk ook onderzocht of de verplichting om de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen in strijd kan komen met verzoekers recht op eerbiediging van het privéleven. Hij betwist niet dat op dit punt een belangenafweging is vereist. Hij benadrukt het tijdelijk karakter van de scheiding, waar de bestreden beslissing enkel oplegt om voor het indienen van de aanvraag het grondgebied te verlaten. Hij wijst op de strikte rechtspraak van het EHRM in gevallen waarin het privéleven is opgebouwd tijdens een precair verblijf. Verder merkt hij op dat verzoeker

veertien getuigenverklaringen voorlegde en oordeelt hij dat hieruit niet blijkt dat het netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken.

Verzoeker benadrukt dat hij in 2009 als minderjarige in België is toegekomen en hij hier sindsdien al die tijd heeft verbleven. Op dit laatste aspect van een ononderbroken verblijf sinds 2009 werd reeds ingegaan. Er werd vastgesteld dat verweerder kon oordelen dat dit niet of onvoldoende is aangetoond. Verzoeker duidt verder niet concreet waarom het gegeven dat hij als minderjarige in België is toegekomen hem actueel precies verhindert de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen, te meer nu hij er samen met zijn ouders naar kan terugkeren en hij niet betwist dat hij er voor het overige ook nog familie heeft. Verzoeker geeft niet aan dat hij op geen enkele wijze nog banden heeft met zijn land van herkomst of dat hij niet langer is vertrouwd met de taal en cultuur van dit land. Verzoeker wijst op de door hem gevolgde cursussen maatschappelijke integratie en taallessen en de door hem in België gevolgde scholing. Evenwel blijkt geenszins dat hij actueel nog cursussen, taallessen of scholing volgt in België. Inzake de scholing wijst verweerder erop dat verzoeker zijn scholing stopzette op 1 december 2014 en hij niet aantoonde waarom deze scholing na al die jaren een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk zou maken. Nu verzoeker actueel hoe dan ook niet mag werken in België, valt ook niet in te zien waarom zijn werkbereidheid hem verhindert tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst. Verzoeker toont verder niet concreet aan dat het kennelijk onredelijk is om op basis van de (sociale) banden met België zoals deze blijken uit de voorgelegde getuigenverklaringen te oordelen dat hieruit nog niet blijkt dat niet in redelijkheid van hem kan worden verwacht dat hij tijdelijk terugkeert naar zijn land van herkomst. Verzoeker toont niet concreet aan dat verweerder inzake zijn privéleven geen zorgvuldige en redelijke belangenafweging heeft doorgevoerd. Een miskennis van het recht op eerbiediging van het privéleven kan bijgevolg evenmin worden vastgesteld.

In de voorliggende omstandigheden toont verzoeker niet aan dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar zijn herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, zijn privé- en/of gezins- of familieleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet.

Ten slotte benadrukt de Raad nogmaals dat de bestreden beslissing geen uitspraak doet over de gegrondheid van een verblijfsaanvraag. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van het recht op eerbiediging van het gezins-, familie- en privéleven zoals ontwikkeld in België staat nog open, met name in het kader van een verblijfsaanvraag ingediend in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Er kan niet worden vastgesteld dat verweerder de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM ten onrechte niet heeft aanvaard als buitengewone omstandigheid of dat hij bij het nemen van de bestreden beslissing dit verdragsartikel heeft miskend.

2.10. Verzoeker betwist vervolgens de motivering in de bestreden beslissing inzake het door hem aangevoerde dat er geen Belgische ambassade is in Armenië, waardoor hij de aanvraag zal moeten indienen in Moskou, Rusland. In dit verband wijst verweerder er in zijn beslissing op dat dit gegeven voor alle Armeense burgers geldt en verzoeker niet kon aantonen waarom het voor hem niet mogelijk zou zijn om zich naar Rusland te begeven voor het indienen van de aanvraag.

Verzoeker stelt niet akkoord te kunnen gaan met deze voorziene motivering, nu hij reeds elf jaar in België verblijft. In dit verband werd evenwel reeds vastgesteld dat verzoeker de motivering in de bestreden beslissing niet onderuit haalt dat geenszins blijkt dat hij in de periode van december 2014 tot aan het indienen van de aanvraag nog in België verbleef. Voormeld betoog van verzoeker is verder in geen geval van aard om te kunnen aantonen dat hij bij een terugkeer naar Armenië zou zijn verhindert om de verblijfsaanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische ambassade in Moskou, Rusland. Concrete argumenten waarom zulks niet in redelijkheid mogelijk zou zijn, lagen niet voor in het kader van de aanvraag. In zoverre hij nog aangeeft dat hij in Rusland enkel kan beschikken over een precaire verblijfstitel wordt opgemerkt dat verzoeker op geen enkele wijze aangeeft dat zulks dan niet zou volstaan voor het indienen van de aanvraag bij de Belgische ambassade van Moskou.

Verzoeker stelt zich vervolgens de vraag hoe hij actueel naar Armenië kan reizen, gelet op de huidige maatregelen rond covid-19. Met verwijzing naar de websites van de “*Foreign Agency UK*” en de FOD Buitenlandse Zaken betoogt hij dat het actueel niet mogelijk zou zijn om naar Armenië te reizen en dat Rusland alle commerciële vluchten voor onbepaalde duur heeft opgeschort. Verzoeker is van mening dat dit een buitengewone omstandigheid uitmaakt die ten onrechte niet in rekening is gebracht.

De Raad dient er evenwel op te wijzen dat verzoeker, op wie de plicht rust om de door hem ingeroepen buitengewone omstandigheden duidelijk te omschrijven, deze elementen niet heeft aangevoerd in zijn aanvraag of in een actualisatie daarvan die hij steeds kon indienen. De bestreden beslissing is genomen op 25 juni 2020. Op dat moment waren de Belgische maatregelen al drie maanden in werking en had de Wereldgezondheidsorganisatie het coronavirus ook al uitgeroepen tot een pandemie. Verzoeker toont niet aan dat hij zich in de onmogelijkheid bevond om zijn aanvraag te actualiseren voor het nemen van de bestreden beslissing. Gelet op het feit dat verzoeker deze elementen niet heeft ingeroepen voor het nemen van de bestreden beslissing, is het niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk dat verweerder hiermee geen rekening heeft gehouden.

De informatie van de “*Foreign Agency UK*” zoals verzoeker deze aanhaalt geeft trouwens enkel aan dat commerciële vluchten naar en van Armenië zeer beperkt blijven. Hieruit blijkt dus geenszins dat er voor verzoeker geen enkele mogelijkheid is om terug te reizen naar zijn land van herkomst.

2.11. In zoverre verzoeker nog een theoretisch betoog naar voor brengt over het begrip ‘*buitengewone omstandigheden*’, merkt de Raad op dat hij hiermee nog niet aantoont dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing een incorrecte invulling heeft gegeven aan dit begrip of dat de door hem ingeroepen buitengewone omstandigheden ten onrechte niet als dusdanig zijn aanvaard. Het louter herhalen van de buitengewone omstandigheden zoals ingeroepen in de aanvraag, zonder in te gaan op de in dit verband in de bestreden beslissing voorziene motieven, kan evenmin volstaan om de gedane beoordeling onderuit te halen.

2.12. Verzoeker betoogt ten slotte dat de door hem ingeroepen elementen in hun samenhang hadden moeten worden beoordeeld en dat dan wel had kunnen worden vastgesteld dat buitengewone omstandigheden voorliggen. Verweerder heeft echter een omstandig en volledig onderzoek van de door verzoeker aangebrachte elementen doorgevoerd. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd maar niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend, anders moet worden beoordeeld indien het wordt gecombineerd met andere elementen die op zichzelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn.

2.13. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de door verzoeker in zijn aanvraag als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit zijn aanvraag ten onrechte geen rekening is gehouden. Zijn uiteenzetting laat ook niet toe om te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

2.14. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Een miskenning van artikel 8 van het EVRM kan, gelet op wat voorafgaat, evenmin worden vastgesteld.

2.15. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168). Uit de uiteenzetting van de middelen blijkt niet dat er in het voorliggende geval sprake zou zijn van door het bestuur gewekte rechtmatige verwachtingen die niet werden gehonoreerd. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet concreet aannemelijk gemaakt.

2.16. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS